

En liden Samling

af

muntre Sange

samt Trøst og Raad for dem, der
liden formedelst

Wengemangel.

føret af

A. Gundersen

(Pris 6 β.)

Hamar 1855.

Trykt og forlagt af Thors. Aug. Hansen.

En liden Samling

70

En liden Samling

En liden Samling

En liden Samling

En liden Samling

En liden Samling

En liden Samling

En liden Samling

En liden Samling

Bondestanden,
som den lykkeligste Stand i Livet

Mel. Hvor herligt, herligt gif det til, ic.

Den Bondemand er lykkelig,
Som paa sin Gaard kan føde sig,
Med Kone, Børn og Flere.
Bed gavnlig Drift han paa sin Gaard,
Som han anvender Aar for Aar,
For sig og Sine Føden faaer;
Han onsker intet Mere.

Sin Afgift han betale kan
Dg frygter ei for Fogdens Mand;
Ei Lensmanden med Flere.
Naar han har afbetalt sin Skat,
Han løfter høflig paa sin Hat
Dg byder saa Enhver god Nat,
Der kan ei fordres Mere.

Gaaer han i Badmels Kjøle graae
 Og derfor maae tilbage staae,
 For dem som Ordner bære.
 Naar han er virksom i sin Stand
 Og tro mod Konge, Fødeland,
 Han kaldes bør en Hædersmand
 Og nyde saadan Ære.

Hans Hustru er ham meget kjær;
 For Husets Dont hun Dmsorg bær,
 Og det blir hendes Ære;
 Hun haver Hjælp af Pigerne,
 Men hendes Pligt at efterse,
 At Alt til rette Tid kan stee
 Og saadant bør det være.

Naar hun lidt Tid tilovers faaer,
 Da strax hun til sin Kof hengaaer
 Og Garn af Uld bereder,
 Hvoraf der siden væves kan
 Et Badmel til den kjære Mand;
 At han med Dreng og Sønnen kan
 Gaae nye smukke Klæder.

Net Bonden er en nyttig Mand,
 Han Jordens Marker drive kan
 Til at frembære Grøde.

Naar Jorden ikke dyrket blev,
 Om alle Nigers Lærde skrev
 Og nok saa vidt sin Kundskab drev,
 Der Intet blev til Føde.

Ja Bonden er en Herremand,
 Naar han er virksom i sin Stand,
 Som Bonden bør at være.
 Ei Nogen ham da fordre tør,
 Til Regnskab hvordan han det gjør;
 Naar han betaler hvad han bør,
 Er han sin egen Herre.

De Unge let opdrages kan,
 Til Nyttige i denne Stand.
 En Mand sin Sen kan lære
 At bruge Pisa, Dre, Plov,
 Samt kjøre hjem fra Mark og *Skov*
 Ei mere gjøres kan behov,
 Naar man skal Bonde være.

Dandseselskabet!

Mel. Se Norges Blomsterdal, ic.

Velkommen Mester Hans,
 Skal vi nu træffes her i Kvæld,

Jeg tvivlte, men saa kom du læl;
Her blir vist munter Dands

Trala! lala! lala!

Her kommer vatre Piger fleer,
Her kommer Paul og Peer.

Hør nu hvad jeg har meent:
Saasnart de Piger komne er,
Da skal vi dem traktere her
Med noget som er peent:

Bokøl! Bokøl! Bokøl!

Jeg veed den Skjænt dem godt anstaaer,
De intet bedre faaer.

Bokølet det er godt;

Nok veed jeg at det dyrt vil staae
Ei Stilling kommer Flasken paa,
Men pyt, det er kun Smaat;

Forlang! Forlang! Forlang!

Ja to tre Flasker til Enhver,
For os det Smaating er.

Bokølet prises maae,

Ei blot alene for dets Gavn,

Men ogsaa for dets skønne Navn,
Som man har sat derpaa.

Du veed! Du veed! Du veed!

Alt som et fremmet Navn kan faae,
Det høit i Priis maa staae.

Se der er Pigerne;

Lad dem nu ind i Kamret gaae,
Alt de et Glas Bokøl kan faae,
Her er nu Flaskerne.

Kom ind! Kom ind! Kom ind!

Et Glas de drifler med os her;
Dg saa velkomne vær.

Nu maa her blive Dands,

Lad os nu faae en Firetur,
Saa skal du se en Duromdur.

Hør nu du Mester Hans:

Førop! Førop! Førop!

Annette kom du blir med mæi,
Du aldrig har sagt nei.

Nu gif det heel galant

Al Dandsere der mange var,
Lad see en tolv ja tretten Par,
Ja Spilpeng det er sandt;

Værsgo! værsgo! værsgo!

Naar vi nu lidt udpustet har,
En Bals vi os da taer.

Kom nu du snille Peer,
Lad os lidt ind i Kamret gaae,
En Flaske Dl jeg have maae
Torend jeg danser meer,
    Skjænt i! skjænt i! skjænt i!
Den som en Anden skjænke vil,
Maa ogsaa drikke til.

Nu Tiden løber hen;
Den Bals som vi før talte paa,
Der seer jeg nogle Piger staae,
Jeg faaer vel en af dem;
    Vil du! vil du! vil du!
Den som min Dame blive vil,
Den siger jeg er snil.

Den Bals gif rigtig peent;
Thi alle Par omsnurrede
Dg greb omkring sin Kjæreste,
Just som jeg havde meent
    Sesaa! sesaa! sesaa!
Amor sin Net gjør gjældende,
Det faaer man ofte see.

Vil Pigerne nu gaae;
Nei det ennu for tidlig er,

Jeg har nu iffun een Begjær,
En Hopsa først at faae
    Hei hop! hei hop! hei hop!
Birgitte vil du blive Min,
Saa skal jeg være Din.

Nu gaaer det rask afsted,
Se Mester Hans i Spidsen er
Dg efter hannem følger Peer,
Saa slutter jeg og med
    Driwpaa! driwpaa! driwpaa!
Lad see at Alt nu lystig gaaer
Vor Dands snart Ende faaer.

Se nu er Kloffen fem,
Det vist nok nu paa Tiden er
At vi ei længer bliver her,
Men vandre hurtig hjem
    Farvel! farvel! farvel!
Bilidt! til Afsted paa vor Spas,
Vi drikke maae et Glas.

Ja nok engang Farvel,
Laf for det muntre Selskabsliv
Dg for den skjønne Tidsfordriv;
Som I gav os i Kvæld
    Haha! haha! haha!

Kun at det ei for længe gaaer
 For vi sliig Aften faaer.

En Brullupsfang.

Mel. Jeg synger saa gjerne om Kamp og Krig, ic.

Vi synge nu for et Brudepar
 Og ønske dennem ret megen Lykke,
 Vel veed vi, ~~at~~ de ingen Rigdom har
 Men Rigdom ene ei giver Lykke;
 Thi Skabermændene med Almagtsanden
 Udeler Lykken i Egtestanden

∴ Til hvert et Par. ∴

Nu vil vi drikke en Glædens Staal,
 For dette Brudepar, dem til Ære
 Gid Nøisomheden med Glædens Maal,
 I deres Bolig maa stedse være.
 Gid Skjæbnen ikke dem Sorg tilskikke,
 Med dette Dnske vi nu vil drikke

∴ En Glædens Staal. ∴

Vel kan man ei altid paa Roser gaae;
 Vi og stundom paa Torne vandre.
 Man derfor maa være belavet paa,
 At Sorg og Glæde gaaer om hverandre;

Glem derfor ikke Dig saa at skikke,
 At Modet i Sorgen Du taber ikke,
 ∴ Men fast kan staae. ∴

Idmæg i Medgang, Standhaftig i Nød,
 - Det er Dyder som bør anprises;
 Ved ærlig Stræben man vinder Brød,
 Det er en Sandhed, som tidt bevises;
 Ved Flid og Nøie, med Gud for Die
 Udi sin Stand, sig lade nøie,
 ∴ Gjør lykkelig. ∴

Drikkesange!

Mel. Mit Livet beständig har fandet ic.

Op Brødre! til Venstab og Glæde
 Vi samles i Vennernes Lag;
 Saa lad os nu synge og kvæde,
 For Glæden at lægge for Dag.
 Men Sangen ei gunstig vil flinge
 Hvis Ganen ei Lædskelse faaer;
 Saa lad os nu Glassene svinge,
 Og deraf at drikke en Taar.

Som Båndet nødvendig skal være
 Naar Sværdet skal hvæsses paa Steen,

Saa er det en sandfærdig Være,
 At Halsen af Vinen blir reen,
 Nu Stroferne bedre kan føres,
 Forenet med Glassenes Klang;
 Den Klang med sin Eko skal høres,
 Thi klink vi endnu en Gang.

Den Saft som af Druerne virkes
 Belgjørende til os henflød,
 Ved den vi kan lædskes og styrkes
 Naar blot vi til Maade den nød.
 Vor Klinken og Driften skal være
 Saa vi kan faa Glæde deraf,
 Og at det hannem bli'er til Vre,
 Som Druen og Alting os gav.

Naar vi til Nødtørstighed nyde
 Det Gode som Jorden frembær,
 Da kan vi ved Livet os fryde,
 Og Skaberens Hensigt det er:
 At vi skal hans Gaver annamme,
 Endog det som skænkes i Glas;
 Men Daaren skal blive til skamme,
 Som ei veed at drifke tilpas.

2.

Mel. At Slynkler høves til Vrens Top, ic.

Den som gav vor Klode fuldkommenhed,
 Han bød at Jorden skal Frugter bære;
 Ja Frugter og Træer isaa mange Leed,
 Blandt disse Træer der et skal være
 Hvorpaa der vorer
 De Druer søde,
 Af disse Druer en Saft udfløde,
 :: Som qvæge kan. ::

Den samme Skaber han os tillod,
 At leve paa denne skjønne Klode;
 Og at benytte hvad godt der stod,
 Af Træer, Frugter og Planter gode,
 Mon Druesaften
 Da ei kan nydes?
 Mon den alene skal os forbydes
 :: Jeg mener nei. ::

Ja Skaberen sagde og at vi kan
 Over Fugle i Luften frit regjere,
 Samt over Fiske som svømme i Vand
 Og over de Dyr som paa Jorden ere
 Dog søger nu Loven:
 At Eljen maa slippe

Men denne Lov den stemmer ikke
 :: Med Skaberens. ::

Kun at vi agte hvad Paulus bød:
 Brug Verdens Goder, misbrug dem ikke
 Det gjelder og om den Saft som flød
 Af Ornen og som vi gjerne drikke,
 Saa lad os da klinkke,
 Men drikke til Maade,
 Da skal Fornuften os styre og raade
 :: Til Dyd til Held. ::

3.

Mel. Har jeg kun en smuk og kjælen Pige, 1c.

Om dette Bord, forsamler sig en Klynge
 Som fryder sig ved Livets sande Held.
 Kom Brødre, kom, vi drikke vil og synge
 At man kan see vi skjønnede paa vort Vel;
 Klink Broder klink med bredfuldt Maal,
 Nu drikker vi en Venstabs Skaal.

Man siger tit at Jordens Rummer saarer
 Og at her er, kun Møie og Fortred,
 Men det er kuns for Tosser og for Daarer,
 Som sig i Livet ei at stifke veed.

Lad Tosser græde mens vi leer,
 Drik ud dit Glas vi faaer faaer meer.

Fryd dig ved Livet i dine Ungdoms Dage,
 I Alderdommen det forsilde er;
 Hvo vilde ikke Glædens Roser tage
 Imens de endnu blomstre for os her?
 Nyd Livets Goder, nyd dem brav;
 Men glem ei den som dig dem gav.

Bayer = Dlet paa Dplandet.

Mel. Godaften Kammeraiser, 1c.

Godaften Monsieur Bempel
 Staaer du nu her og sælger Dl;
 Paa Korken staaer der Stempel,
 At det er Bayer = Dl;
 Men mon dit Dl er ægte godt
 Saa at du ei deraf faaer Spot;
 Mon Dlet ret kan svare
 Til Navnet det har faa't.

Man stundom har erfaret,
 At neppe det er Navnet værd;

Maaskee er Maltet sparet
 Og Humlen brugt for stærkt;
 Hvad nytted saa det stolte Navn
 Om man nu fandt derved et Savn
 Udaf det væsentlige,
 Til Dlets sande Gavn.

Den som et Ruus vil have
 Sin Hensigt neppe han opnaaer,
 Skjønt fylte han sin Mave
 Dog lige kjækt han gaaer;
 Om han en Rigsort lader gaae,
 Han derfor ei et Ruus kan faae,
 Men faaer han blot en Pægel
 Af Norst kan du forstaae.

Et Ruus dog ei bør prises
 Skjønt mange ønske det at faae,
 Det undertiden vises,
 Hos Store som hos Smaae;
 Men naar man saadant have maa,
 Den simple Mand da helst vil gaae,
 Hen til de Skjænksteder,
 Det ringest er at faae.

Her findes mange Narer,
 Som skjont de fattige vel er,
 Dog kjøber slige Varer,
 Fordi det Mode er;
 De gjør, hvad de seer Andre gjør,
 Skjønt det en Udgift med sig før;
 De tænker ikke efter,
 At det dem Skade gjør.

Drinder i Østerdalen,
 Kan brygge Ol i liflig Smag;
 Det bruser i Pokalen
 Og nydes med Behag;
 Man finder derved intet Savn,
 Det mangler vel det tydske Navn,
 Men Norges Folk bør nøies
 Med gamle norske Navn.

Forgivningen bereder,
 En Lov for Brændvins-Brændere,
 Tillige den tilsteder
 Paa Landet Bryggere;
 Skjønt mange Hundre Tønder maae
 Til Bryggerierne vel gaae,
 Som kunde blevet Føde
 For Store og for Smaae.

Det Brændevin som brændes,
 Bestemte Grader det skal naae;
 Men Dlet som forsendes,
 Lar man saa snildt hengaae;
 Det faaer man tage som det er,
 Der spørges ei om Grader her;
 Thi Korkens Stempel viser
 At Bayer-Øl det er.

Naar saadan Kunst indføres,
 Saa langt op i vort simple Land;
 Mon det ei Skade gjøres
 For fattig Bondestand?

Fordeel det er for Bryggere,
 Samt og for nogle Handlende;
 Men de som Skade lide,
 Maaſte er Tusinde.

Den Fattige, ſom ſveder,
 Og ſuurt maa trælle for ſit Brød;
 Dyr Tid man ham bereder
 Bed ſaadan Overflod.
 Der kjøbes Korn i Mængdeviis,
 Som derved ſtiger høit i Priis;
 Arbeideren maae følge
 Den nok ſaa høie Priis.

Troſt og Maad

for dem, ſom lide formedelſt Pengemangel.

Mel. Jeg ſynger ſaa gjerne om Kamp og Krig, ic.

Der tales ſaameget iblandt os her,
 Om Pengemangel og haarde Tider;
 Nu Dyrbud, Banqverot ofte ſkeer,
 Og Bondeſtanden ſaa ofte lider,
 Saa ſig mig kjære: Hvad kan det være,
 Som voldet at ſaa mange ere
 :: I Nød og Trang. ::

I meget lang Tid en beſtandig Fred,
 Med Held og Lykke vort Land har kronet;

Naar mange Tusinde Andre leed,
 I Lande, hvor Krigens Baſun har tonet.
 Vi leve rolig, Bed Huus og Bolig;
 Hver i ſit Kald arbeider trolig
 :: I Nærings Sag. ::

Mon Jorden har tilluft ſit Skjød;
 Har vi ikke høſtet dens Frugt og Grøde,
 Og mon dens Dyrker ei derved nød,
 Det Jold han ventet til Brød og Jøde;
 Mon den ſom pløiet, Ei blev fornøiet,
 Naar Jordens Grøde han ſaae for Diet
 :: I diſſe Aar. ::

Jo rigt vi nøde Beſtiqneſſen,
 Med Høe paa Engen med Korn i Neger;
 Thi allevegne vi ſtue den,
 I Kop i Kande i Kar og Bæger;
 Hvo kan da klage, Og Tiden drage
 Til Anſvar at man i diſſe Dage,
 :: Ei Penge har. ::

Mon Sygdom paa Hefter, paa Dvæg eller Faar,
 Har voldet at Bonden ſaa arm er bleven;
 Nei ingen Ulykker i Huus eller Gaard
 Bar Aarſag at han derfra blev drevnen;
 Saa ſig mig nu Kjære: Hvad kan det da være?
 Som holder at mange ſaa uſle ere
 :: I denne Tid. ::

Om jeg ſkulde ſige min Mening herom,
 Hvad det er ſom haver ſaa ſkadelig Følger;

Da blev vist Ugunst den Gevinst som udkom;
 Dog burde vel Sandheden ikke fordolges.
 Alt skal nu bravere, Som Bonden var Herre;
 Og som Embedsmanden var Konge desverre,
 :: Saa seer det ud. ::

Vel sandt Embedsmanden med samt hans Betjent,
 De Veilighed har til at vise sig prægtig;
 Thi de har sliig Lønning og Emolument,
 Naar blot de paa seer at indfordre den strifte.
 De kan gasterere, Sig godt equipere
 Med Mudder og prægtige Klæder med Mere,
 :: Som Opsigt gjør. ::

S Men Bonden den Stakkel som Abekat,
 Det store og prægtige ligne vil efter;
 Endstjønt han ved saadant vel ofte blev sat
 I Udgift som langt overstiger hans Kræfter;
 Nu Regning ham gjøres, En Stevning snart
 høres,
 Til Kommissionen og Retten han føres,
 :: At lide Dom. ::

Og mangler saa Penge der Tiden henrandt;
 Da er det ei længere Henstand at vente,
 Der søges hos Bonden og hvad man der fandt.
 Udtages for Kapital, Gebyr og Rente,
 Der skal erqveres Og realiseres,
 Hvorover nu Debitor plat ruineres.
 :: Den arme Mand. ::

Jeg ynkede Manden men snart blev jeg var,
 Hans og hans Datter saa stort de agerte

Den

Med prægtige Klæder i Dandsen det Par,
 Sig mellem de Store saa godt arrangerede,
 Og Bonden den Stymper, Saa ofte sig frymper,
 Naar der skal udredes til Skoe og til Strømper
 :: For saadant Brug. ::

En skadelig Skif iblandt Bønder det er
 I Pragt og i Mode at ligne de Større,
 Ja Tyendestanden det Mærke og bær,
 Hvorfor man ei selden af disse faaer høre:
 Jeg veed man det bruger, Med Folder op ~~Kuz~~
 Saa skeer det at Luxus og Mode opsluger,
 :: Det nyttige. ::

N Ja Moden ustadig, som Skyer og Reg,
 Sig ofte forandrer paa Skoe og paa Klæder;
 Hvad er det vel andet end Daarsskab og Spøg,
 Som kommer fra fremmede Lande og Steder,
 Den varer ei længe, Dog koster den Penge,
 Kun Skade at saadant saa meget vil hænge
 :: Ved Bondens Stand. ::

(*Flittig Arbeide med gavnlig Daad,)* *Ylin*
 Jeg lovede Trost og jeg lovede Raad,
 Til dem som i Knibe for Penge ere,
 Er det som jeg tør recommendere,
 Dernæst at spare Og tage sig vare,
 For unyttig Udgift, som fører i Fare,
 :: Hver Bondemand. ::

Sæt Pris paa dit Eget og virk hvad du kan;
 Thi gavnlig virken gjør Manden Uere;
 Sky Alt det som kommer fra fremmede Land
 Nemlig det som du kan undvære.

Lad Moden ei lære Dig Klæder at bære;
Men klæd dig saa som en Bonde bør være,
∴ Du Bondemand. ∴

At ligne de store i Klæder og Pragt,
Det sommer sig ikke for Bonden at gjøre,
Fornuftig Mand derfor dig viser Foragt;
Men maaskee at Mange ei saadant vil høre.
Jeg siger for Sanden: At Bondestanden;
Ei bør bære Klæder, som Embedsmanden,
∴ Det synes mig. ∴

Nu slutter jeg Bisen og haver fremsført,
Min Mening som vistnok paa Sandhed er grundet
Dg skulde nu Nogen, som den haver hørt,
Bed det her fremsatte, fornærmet sig fundet,
Den bør da randsage, Dg vist skal opdage,
At Luxus og Mode, den Bondeplage,
∴ Gjør Penge-Trang. ∴

